

Karališkasis astrologas Bafenas palinkęs tyrinėjo žvaigždzių žemėlapį ir pasistengė nekrūptelėti išskaitęs, kad jauniausiasis Elfheimo princas tuoj gali būti išmestas jo karališka galvele žemyn.

Praėjo savaitė po princo Kardeno gimimo ir jis pagaliau buvo pristatytas Didžiajam karaliui. Ankstesnius penkis savo palikuonis jis pamatė iš karto vos tik jiems gimus, bet Ledi Aša atidėliojo Didžiojo karaliaus apsilankymą, kol pati nepasijuto tinkamai atsigavusi po gimdymo.

Kūdikis buvo smulkus, susiraukšlėjęs ir juodomis akimis tyliai spoksojo į Eldredą. Ir taip stipriai pliekė savo mažyte bizūną primenančia uodega, kad vos neišdraskė vystyklų. Ledi Aša, regis, nežinojo, kaip jį sūpuoti. Laikė rankose taip, tarsi tikėtūsi, kad tuoj kas nors perims iš jos tą naštą.

– Papasakok mums apie jo ateitį, – paragino Didysis karalius.

Stebėti susipažinimą su naujuoju princu susirinko vos keli dvariškiečiai – mirtingasis Valas Morenas, kuris buvo ir Dvaro poetas, ir senešalas, bei dar du Gyvybės tarybos nariai: Raktų ministras Randalinas ir Bafenas. Tad pustuščiame kambaryje Didžiojo karaliaus žodžiai atsimušė aidu.

Bafenas dvejojo, tačiau išsisukti nuo atsakymo negalėjo. Iki princo Kardeno gimimo likimas Eldredą apdovanojo dar penkiais vaikais, o tai Oro tautos atstovams, turint omeny jų silpną kraują ir mažą gimstamumą, buvo itin reta. Ankstesniais atvejais žvaigždės rodė, kad kiekvienas mažasis princas ir princesė bus apdovanoti poetiniais ir muzikiniais talentais, taip pat politine sėkme, dorybe ir išmintimi. Bet šįkart Bafenas matė visai kitokias žvaigždžių pranašystes.

– Princas Kardenas bus paskutinis jūsų vaikas, – tarė karališkasis astrologas. – Jis sunaikins karūną ir sužlugdys sostą.

Ledi Aša garsiai įkvėpė. Ir pirmą kartą gindama prisitraukė kūdikį arčiau. Šis pasimuistė jos glėbyje.

– Norėčiau sužinoti, kas tau padarė įtaką, kad taip perskaiytum ženklus. Gal čia rankas prikišo princesė Elovina? Arba princas Deinas?

„Gal būtų geriau, jei ji išmestų jį iš rankų“, – piktai pagalvojo Bafenas.

Didysis karalius Eldredas pasitrynė smakrą.

– Negi negalima tam užkirsti kelio?

Gal ir visai gerai, kad žvaigždės Bafenui užminė daugiau mįslių, nei suteikė atsakymų. Dažniausiai jis norėdavo viską matyti aiškiau, bet ne šį kartą. Jis nulenkę galvą, stengdamasis išvengti Didžiojo karaliaus žvilgsnio.

– Tik iš jo pralieto kraujo gali užgimti didis valdovas, bet ne anksčiau, nei įvyks tai, ką pasakiau.

Eldredas pasisuko į Ledi Ašą ir jos vaiką, blogos lemties pranašą. Kūdikis buvo tylus kaip akmuo – nei verkė, nei gugavo, tik uodega tebejudėjo.

– Išnešk tą berniuką, – pasakė Didysis karalius. – Ir augink kaip nori.

Ledi Aša nė nesujudėjo.

– Auginsiu jį taip, kaip priklausu jo padėčiai. Juk vis dėlto jis princas ir jūsų sūnus.

Jos balsas nuskambėjo netvirtai ir Bafenas nejučia pagalvojo, kad kai kurios pranašystės išsipildydavo būtent dėl apsaugoti turėjusių veiksmų.

Trumpam stojo tylą. Eldredas linktelėjo Valui Morenui, šis nulipo nuo pakylės ir netrukus grįžo, nešinas nedidele medine dėžute su dangčiu, išraižytu medžio šaknų raštais.

– Dovana, – pasakė Didysis karalius. – Pripažinimas už tai, kad prisidėjai prie Grinbrijarų giminės pratęsimo.

Valas Morenas atidarė dėžutę ir parodė nuostabų didžiulių smaragdų vėrinį. Eldredas išėmė jį ir užsegė ant kaklo Ledi Ašai. Viena plaštaka palietė jos skruostą.

– Jūs labai dosnus, milorde, – Ledi Ašos tonas sušvelnėjo. Kūdikis rankele suspaudė vieną brangakmenį ir neišmatuojamo gylio žvilgsniu įsistebeilijo į tėvą.

– Eikit ilsėtis, – švelnesniu balsu ištare Eldredas. Šįkart Ledi Aša pakluso.

Išėjo ji aukštai pakelta galva, stipriai laikydama kūdikį. Bafeną persmelkė negera nuojauta, tik su žvaigždėmis tai neturėjo nieko bendra.

Didysis karalius Eldredas daugiau nebesilankė pas Ledi Ašą ir nesikvietė jos pas save. Galbūt jam derėjo paminti savo nepasitenkinimą ir auklėti sūnų. Bet žiūrėti į prinčą Kardeną jam prilygo žiūrėjimui į neaiškia ateitį, tad jis nusprendė to vengti.

Ledi Ašai, kaip princo motinai, nors pamirštai Didžiojo karaliaus, Dvaro dėmesio netrūko. Įnoringa ir lengvabūdė, ji troško mėgautis linksmu dvaro damos gyvenimu. Puotose su žindomu kūdikiu dalyvauti negalėjo, todėl surado katę, pagimdžiusią negyvus kačiukus, ši tapo princo žindyve.

Tai truko tol, kol princas Kardenas išmoko ropoti. Tuo metu katė ėmė lauktis naujos vados, o princas pradėjo tampyti ją už uodegos. Tad ji pabėgo į arklides ir paliko jį likimo valiai.

Taip Kardenas ir augo rūmuose – niekas jo nemylavo, niekas nesirūpino. Niekas nedrįso sustabdyti princo, kai jis vogdavo maistą nuo stalų per puotas ir pasislėpęs po jais valgydavo, tiksliau – rydavo didžiuliais kąšniais kaip laukinis. Broliai ir seserys tik juokėsi iš jo ir žaisdavo tarsi su šunyčiu.

Drabužius jis dėvėdavo retai, dažniausiai prisidengdavo gėlių girliandomis ir mėtydavosi akmenimis, kai prie jo bandydavo artintis sargyba. Vienintelė, galėjusi jį nors kiek suvaldyti, buvo jo motina, bet ji nelabai stengdavosi pažaboti jo žiaurumą. Veikiau atvirksčiai.

– Tu princas, – tvirtai kartodavo ji, jei Kardenas mėgindavo išvengti konflikto ar nedrįsdavo ko nors pareikalauti. – Viskas čia tavo. Tau tereikia pasiimti. – O kartais net: – Aš noriu šito. Gauk man!

Sakoma, fejų vaikai ne tokie kaip mirtingųjų. Kad jiems nelabai reikia meilės. Kad nereikia jų apkamšyti prieš naktį, nes gali sau patenkinti miegoti tiesiog puotos salės kamputyje,

susisukę į staltiesę. Kad jų nereikia maitinti, kad jie laimingi atsigerę ramos ir nušvilpę iš virtuvės duonos bei grietinėlės. Kad jų nereikia paguosti, nes retai verkia.

Tačiau nors fejų vaikams meilės reikėjo nedaug, fejų princui patarimai buvo būtini.

Be jų Kardenui neužteko išminties paprieštarauti, kai vyras brolis pasiūlė strėle numušti graikinį riešutą nuo mirtinąjo galvos. Princo veiksmai buvo impulsyvūs; elgesys – valdingas.

– Taiklumas padarytų didelį įspūdį mūsų tėvui, – pašaipiai šypsodamasis tarė princas Deinas. – Bet gal tau per sunku. Gal geriau net nesistenk, kad nepatirtum nesėkmės.

Kardenui, nors labai to norėjo, niekaip nesisekė padaryti gero įspūdžio tėvui, tad ši galimybė jį itin viliojo. Jis net nepasidomėjo, kas tas mirtingasis ir kaip jis pateko į Dvarą. Kardenas tikrai nesitikėjo, kad tas žmogus yra Valo Moreno mylimasis ir kad senešalas beprotiškai gedėtų, jei vyras mirtų.

O Deinui tai galėjo atlaisvinti svarbią vietą Didžiojo karaliaus dešinėje.

– Pernelyg sunku? Geriau nė nebandyti? Taip kalba tik bailiai, – atsakė Kardenas kaip pasipūtęs berniūkštis. Tiesą sakant, savo brolio jis prisibijojo, bet dėl to šis tik dar labiau jį niekino.

Princas Deinas nusišypsojo.

– Tada bent jau apsikeiskim strėlėmis. Jei prašausi pro šalį, galėsi sakyti, kad tai *mano* strėlė nepataikė.

Princui Kardenui toks mielaširdingumas turėjo sukelti įtarimą, bet jis buvo pernelyg nepatyręs ir negebėjo atskirti melo nuo tiesos.

Taigi jis įstatė Deino strėlę ir, įtempęs lanką, nusitaikė į graikinį riešutą. O tada jį užplūdo abejonės. Kad gali nepataikyti.

Kad gali sužeisti žmogų. Bet įkandin sukibirksčiavo piktdžiugiška mintis, kad po to, kai padarys kai ką siaubingo, tėvas jo nebeignoruos. Jei negali sulaukti tėvo dėmesio elgdamasis gerai, gal sulauks padaręs kai ką tikrai labai blogo.

Kardenui sudrebėjo ranka.

Mirtingasis, sustingęs iš baimės, žiūrėjo į jį pavandenijusiomis akimis. Aišku, kad užkerėtas. Niekas savo noru taip nestovėtų. Ši mintis padėjo princui apsispręsti.

Kardenas priverstinai nusijuokė ir atleido įtemptą lanką – strėlė iškrito.

– Tokiomis sąlygomis aš tikrai nešausiu, – pasakė jis, jausdamasis nesmagiai, kad atsitraukė. Pučia šiaurės vėjas ir velia man plaukus. Jie užkrinta man ant akių.

Bet princas Deinas pakėlė savąjį lanką ir paleido strėlę, gautą iš Kardeno. Ji pervėrė mirtingajam kaklą. Žmogus pargriuvo, neišleidęs nė garso, atmerktomis, tik jau nieko nebematančiomis akimis.

Viskas nutiko taip greitai, jog Kardenui nebuvo laiko surikti ar kitaip reaguoti. Jis tik spoksojo į brolių ir pamažu suvokė, kokioje siaubingoje situacijoje atsidūrė.

– Oi, – patenkintas nusišypsojo princas Deinas. – Nepasisekė. Regis, tavo strėlė pataikė ne ten, kur reikia. Gal pasiskūsi mūsų tėvui dėl tų ant akių užkritusių plaukų.

Nors vėliau princas Kardenas bandė paneigti savo kaltę, niekas juo netikėjo. Princas Deinas tuo pasirūpino. Jis visiems pasakojo apie jauniausiojo princo beprotišką elgesį, jo aroganciją, apie jo strėlę. Didysis karalius nė nesuteikė Kardenui audiencijos.

Nepaisant Valo Moreno maldavimų nuteisti Kardeną myriop, šis už mirtingojo nužudymą buvo nuteistas, kaip teisiami

princai. Vietoj Kardeno Didysis karalius Užmarštis bokšte uždarė Ledi Ašą – gavęs priežastį tai padaryti Eldredas apsidžiaugė, nes jinaį jį jau vargino ir kėlė nepatogumų. Rūpintis princu Kardenu buvo patikėta Balekinui, vyriausiajam iš vaikų, pačiam žiauriausiam ir vieninteliam, sutikusiam to imtis.

Taip buvo sukurta princo Kardeno reputacija. Jam neliko nieko kito, kaip tik ją pateisinti.

1

SKYRIUS

Aš, Džudė Duartė, išstremta Didžioji Elfheimo karalienė, rytais dažniausiai snūduriuodavau priešais televizorių, žiūrėdama visokius virėjų konkursus, animacinius filmukus ir nuolat kartojamas šou laidas, kuriose žmonės stengdavosi laimėti, skindamiesi kelią pro sukrautas dėžes, daužydami butelius ir kapodami žuvis. Popietėmis treniruodavau savo brolių Ažuolą, jei tik šis leisdavo. Naktimis rūpinaisi vietinėmis fėjomis.

Stengiausi neišsišokti, tai tekdavo daryti nuolat. Ir jei keikiau Kardeną, turėjau keikti ir save už tai, kad buvau kvaila, pati iš karto pakliuvusi į man skirtus spąstus.

Vaikas įsivaizduodavau, kaip grįžtu į mirtingųjų pasaulį. Kartu su Tarina ir Vive be paliovos kalbėdavomės, kaip ten viskas buvo, prisimindavome šviežiai nupjautos žolės ir tepalų kvapą, kaip žaisdavome gaudynes per kaimynų kiemus ir

taškydavomės chloruotuose vasaros baseinuose. Svajodavau apie iš miltelių pagamintą šaltą arbatą ir apelsinų sulčių pakelius. Ilgėjausi kasdienių dalykų: įkaitusio asfalto kvapo, ištemptų gatvės apšvietimo laidų, reklamų muzikėlės.

Bet dabar, visiems laikams įstrigusi mirtingųjų pasaulyje, nepaprastai ilgėjausi Fėjų šalies. Svajojau apie burtus, man jų trūko. Galbūt net stigo to jausmo, kai bijojau. Jaučiausi taip, tarsi visas dienas sapnuočiau be perstojo, tarsi niekad iki galo neprabusčiau.

Barbenau pirštais į dažyto medžio stalą lauke. Buvo ankstyvas ruduo, Meino valstijoje jau vėsu. Vėlyvos popietės saulės spinduliai šešėliais numargino žolę priešais daugiabutį, o aš žiūrėjau, kaip nedideliame parkelyje, vešėjusiame tarp manęs ir greitkelio, su kitais vaikais žaidžia Ažuolas. Vaikai buvo iš to paties namo, kai kurie jaunesni, kiti kiek vyresni nei aštuonerių, visi ką tik išlipę iš geltono autobuso. Jie žaidė karą, visai padrikai vaikė vienas kitą su pagaliais. Smūgiavo kaip būdinga vaikams – taikė į kitą ginklą, o ne į priešininį, ir prapliupdavo kvatotis, kai pagalys sulūždavo. Nejučia mintyse padariau pastabą, kad kartais jie kaunasi netaisyklingai.

Bet vis tiek stebėjau. Ir pamačiau, kai Ažuolas panaudojo kerus.

Manau, nejučia tai padarė. Jis sėlino prie kitų vaikų, bet vienoje vietoje nelabai buvo, kur pasislėpti. Jis vis žengė į priekį ir, nors buvo atviroje vietovėje, regis, vaikai jo nematė.

Jis vis artėjo, o vaikai nė nedirstelėjo jo pusėn. Ir tada jis šoko prie jų, mojuodamas pagaliu, ir vaikai suklykė, nes nuoširdžiai nustebo.

Jis buvo nematomas. Jis panaudojo kerus. O aš supratau tik po visko. Kiti vaikai tiesiog pamanė, kad jis protingas arba jam pasisekė. Ir tik aš žinojau, kaip tai neatsakinga.

Laukiau, kol vaikai išsibėgios po namus. Jie skirstėsi vienas po kito, kol liko tik mano brolis. Nors ant žemės buvo prikritę lapų, man nereikėjo burtų, kad prisėlinčiau prie jo nepastebėta. Staigiu judesiu apsivijau ranka Ažuolo kaklą ir stipriai suspaudžiau, kad jis gerokai išsigąstų. Ažuolas priešinosi ir savo rageliais vos netrenkė man į smakrą. Neblogai. Jis bandė išsivaduoti iš mano glėbio, tačiau ne visa jėga. Suprato, kad čia aš, o manęs jis nebijoj.

Suspaudžiau stipriau. Jei būčiau palaikiusi taip kiek ilgiau, jis būtų netekęs sąmonės.

Ažuolas mėgino kažką sakyti, bet, matyt, pajuto, kad ima trūkti oro. Pamiršęs visus mokymus ėmė blaškytis, draskyti man rankas ir spardyti kojas. Pasijaučiau siaubingai. Norėjau, kad šiek tiek išsigąstų, bet tik tiek, kad mėgintų kovoti, nenorėjau, kad pultų į paniką.

Paleidau ir jis atšoko, sunkiai kvėpuodamas, drėgnomis nuo ašarų akimis.

– Už ką? – norėjo sužinoti jis. Dėbtelėjo į mane kaltinančiu žvilgsniu.

– Turėjau priminti, kad kova nėra žaidimas, – atsakiau taip, tarsi kalbėtų Medokas, o ne aš. Nenorėjau, kad Ažuolas augtų, kaip augau aš – pikta ir apimta baimės. Bet troškau, kad jis *išgyventų*, o Medokas mane to išmokė.

Tačiau kaip turėčiau suprasti, ko reikia mokyti jį, jei prisimenu tik savo sujauktą vaikystę? Gal vertinu visai ne tai, ką reikia?

– Kaip priešintumeisi tam, kuris iš tiesų norėtų tave nukriausti?

– Man nerūpi, – atsakė Ažuolas. – Man tai nerūpi. Nenoriu būti karaliumi. *Niekada* nenoriu būti karaliumi.

Akimirką tiesiog žiūrėjau į jį. Norėjau tikėti, kad jis meluoja, bet, žinoma, jis meluoti negalėjo.

– Mes ne visada galim rinktis savo likimą, – pasakiau.

– *Pati* ir valdyk, jei tau taip rūpi! – atšovė Ažuolas. – Aš to nedarysiu. Niekada!

Teko sukąsti dantis, kad nepradėčiau rėkti.

– Kaip žinai – negaliu, nes esu tremtyje, – priminiau jam.

Jis treptelėjo kanopėle.

– Aš irgi! Ir vienintelė priežastis, kodėl esu žmonių pasaulyje, yra ta, kad tėtis nori tos kvailos karūnos, ir tu jos nori, ir visi jos nori. O štai aš ne. Ji prakeikta.

– Bet kokia valdžia prakeikta, – pasakiau. – Patys blogiausi iš mūsų padarys viską, kad tik gautų valdžią, o tie, kas geriausiai išmano, kaip valdyti, nenori, kad ji būtų jiems primesta. Bet tai nereiškia, kad jie nuolat gali vengti atsakomybės.

– Tu negali padaryti manęs Didžiuoju karaliumi, – pasakė jis ir nosisukęs pasileido bėgte link daugiabučio.

Atsisėdau ant šaltos žemės, supratau, kad visiškai sugadinau pokalbį. Supratau, kad Medokas mane ir Tariną mokė geriau, nei aš mokiau Ažuolą. Supratau, kad buvau arogantiška ir kvaila, manydama, kad galiu valdyti Kardeną.

Supratau, kad didžiajame princesių ir karalienių žaidime buvau tiesiog nušluota nuo žaidimo lentos.

Kai grįžau į butą, Ažuolo kambario durys buvo uždarytos. Vivjena, mano sesuo fėja, stovėjo prie virtuvės spintelės ir šypsojosi savo telefonui.

Pamačiusi mane, čiupo už rankos ir ėmė sukti aplink, kol man apsvaigo galva.

– Hetera vėl mane myli, – džiaugsmingu balsu pranešė ji.

Hetera buvo Vivės mirtinga mylimoji. Ji taikstėsi su tuo, kad Vivė slėpė savo praeitį. Taikstėsi net su tuo, kad pas jas atsikraustė gyventi Ažuolas. Bet kai sužinojo, kad Vivė ne žmogus *ir* kad Vivė panaudojo kerus jai užburti, ji ją metė ir išsikraustė. Man labai nemalonu tai sakyti, nes noriu, kad mano sesuo būtų laiminga – o Hetera darė ją laimingą, – bet Vivė visiškai nusipelnė, kad ją mestų.

Atsitraukiau ir nustebusi sumirksėjau.

– Ką?

Vivė pamojavo man telefonu.

– Ji man parašė. Ji nori grįžti. Viskas vėl bus taip, kaip anksčiau.

Nukritę lapai negrįžta ant šakų, perskilę riešutai neatsiranda vėl kevaluose, o merginos, kurios buvo apkerėtos, šiaip neprabunda ir nenusprendžia atleisti savo siaubingoms buvusiosioms.

– Duok man pažiūrėti, – paprašiau, siekdama Vivės telefono. Ji leido man jį paimti.

Peržvelgiau žinutes, dauguma jų buvo nuo Vivės – atsiprašymai, neapgalvoti pažadai ir beviltiški maldavimai. Iš Heteros

daugiausia buvo tyla ir tik kelios žinutės *Man reikia daugiau laiko pagalvoti.*

O tada ši:

Noriu pamiršti Fėjų šalį. Noriu pamiršti, kad tu ir Ažuolas – ne žmonės. Daugiau nebenoriu taip jaustis. Jei paprašyčiau tavęs padaryti, kad pamirščiau, ar padarytum?

Sulaikiusi kvėpavimą ilgai žiūrėjau į tuos žodžius.

Supratau, kodėl Vivė perskaitė žinutę taip, kaip sakė, bet aš maniau, kad ji perskaitė ją neteisingai. Jei žinutę būčiau rašiusi aš, tikrai mažiausiai norėčiau, kad Vivė sutiktų. Aš norėčiau, kad Vivė padėtų man suprasti, kad, nors ji ir Ažuolas ne žmonės, jie vis tiek mane myli. Norėčiau, kad Vivė įtikintų, jog apsimetimas, kad Fėjų šalies nėra, nieko gero neduos. Norėčiau, kad Vivė pasakytų man, kad padarė klaidą ir daugiau tokios klaidos nepakartos, kad ir kas nutiktų.

Jei aš siųsčiau tokią žinutę, čia būtų testas.

Ištiesiau telefoną Vivei.

– Ką jai atsakysi?

– Kad padarysiu viską, ko ji nori, – atsakė sesuo – ekstravagantiškas pažadas mirtingajam ir tikrai siaubingas tam, kas iš prigimties negali neišpildyti savo pažadų.

– Gal ji nežino, ko nori, – pasakiau. Vienaip ar kitaip jaučiausi išdavikė. Vivė yra mano sesuo, bet Hetera – žmogus. Joms abiem buvau kažkiek skolinga.

O šią akimirką Vivės nedomino daugiau niekas, išskyrus tai, kaip padaryti, kad viskas būtų gerai. Ji plačiai, ramiai man nusišypsojo ir, paėmusi iš vaisių dubens obuolį, pamėtėjo jį į orą.

– Kas Ažuolui? Jis įpuolė į namus ir užtrenkė savo kambario duris. Kas bus, kai sulauks paauglystės, jei jau dabar taip?

– Jis nenori būti Didžiuoju karaliumi, – atsakiau.

– A, dėl to, – Vivė pažvelgė jo kambario pusėn. – Maniau, kas nors svarbaus.